

Az ember természeténél fogva „hiszem, ha látom / ha megtapasztalom” típus. A Föld nevű bolygó fizikai-kémiai környezetének megfelelően alakultak ki az érzékszerveink. A testünk e világba született, így ezt a világot vagyunk képesek érzékelni. De! Az ember nem csak szénatom. Isteni részünk is van. Valahol mélyen. Nevezzük Léleknek. Az orvostudomány a mai napig nem tudja (remélem, nem is fogja tudni – maradjon ez inkább Isteni misztérium!) mikor és hogyan lesz az osztódó ivarsejtekből Ember(ke). A tudomány nem tud mit kezdeni „az Isteni résszel!” Viaskodik vele. Köztudottan sok nagy kutató tért meg, lett keresztény. Az Isteni részünknek köszönhetőek az Isten élményeink, amikor hallani véljük a „szél zúgását”.

A keresztény (Krisztust követő) élet azonban, ezen felül egy embert próbáló fejlődés. Egy út. Mindennapos harc saját magunkkal. Ez elméletben nagyon könnyű. Olvassuk a Bibliát és próbáljunk úgy élni, hogy ha Isten ránk tekint, ezt mondhasa: „ez az én szeretett fiam/ lányom, akiben gyönyörködöm”. A mérce nem alacsonyabb, mint Jézus, maga. Elérhetetlen magasság. Ez biztosítja az állandó fejlődési motivációt.

Így élsz, kedves testvérbarátom? Néha sikerül? Néha nekem is. Van egy jó hírem! Minden reggel újra meg lehet próbálni. Soha nem késő az Újjászületés.

Kiss Csongor